

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Bc. R. V.**
bytem U š. 2291, U. B.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2018, č. j. KUZZL-78308/2017-2,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 17. 8. 2018, č. j. KUZZL-78308/2017-2, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad v Uherském Brodě (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 22. 9. 2017, č. j. OS-D/0491/17/Ba (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uložil žalobci na základě § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pořádkovou pokutu ve výši 500 Kč z důvodu, že se jako předvolaný svědek nedostavil bez omluvy či jiného důležitého důvodu na jednání v termínu 12. 9. 2017. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 17. 8. 2018, č. j. KUZL-78308/2017-2 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce podané proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a namítá, že mu bylo sděleno, že v žádné věci jako svědek nefiguruje. Je podstatné, zda nebyly přestupky promlčeny. Šlo by tak o nicotné rozhodnutí. Neexistuje oznámení žalobce na jeho souseda. Předvolání proto bylo bezdůvodné. Jedná se o další z nekončících pokusů jej vydírat, utiskovat a mučit pomocí účelových správních řízení. Žalobce dále poukazuje na opakované zneužití pravomoci v příčinné souvislosti s pořádkovou pokutou a na podjatost JUDr. K., který prvostupňové rozhodnutí vydal, respektive systémovou podjatost správního orgánu prvního stupně. Své námitky žalobce dále rozvedl ve svých dalších podáních.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Žalobce byl předvolán jako svědek, neboť on nafotil vozidlo T. M. Vhodnost svědecké výpovědi posuzuje správní orgán. Předvolání nebylo aktem svévole. Nelze je ponechat bez reakce dle pokynů v něm obsažených. Žalobci bylo sděleno, že nefiguruje jako účastník řízení, přičemž pojmy svědek a účastník nelze zaměňovat. Správní orgán dodržel lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu. Tím, že se žalobce nedostavil, způsobil, že řízení nemohlo pokračovat. Správní orgán při vypravení předvolání nemohl tušit, jaký bude následný procesní postoj svědka.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
5. Soud předesílá, že se při posuzování důvodnosti žaloby zaměřil na skutečnou podstatu věci a při odůvodnění tohoto rozsudku se snažil být stručný, aby zamezil riziku, že by rozsudek představoval nepřehlednou spleť reakcí na nejrůznější mimoběžné úvahy žalobce, v nichž líčí svůj životní příběh. Jak je patrné z podání žalobce, která adresoval v průběhu tohoto řízení soudu, reakce soudu na všechny úvahy žalobce by byla zjevně kontraproduktivní a vedla by k dalšímu zamlžování jádra sporu.
6. Podstata věci spočívá v tom, že žalobce zaslal Policii České republiky fotografie řady vozidel stojících na různých místech, včetně vozidla T. M. Z fotografií Policie České

republiky usoudila, že mohl být spáchán přestupek (případně správní delikt provozovatele vozidla) a předala věc správnímu orgánu prvního stupně s tím, že jako oznamovatele označila žalobce. Správní orgán prvního stupně poté vedl řízení o správním deliktu, v rámci něhož předvolal žalobce opakovaně jako svědka. Žalobce se bez omluvy nedostavil a pouze namítl podjatost. Správní orgán prvního stupně žalobci uložil pořádkovou pokutu, znovu jej předvolal jako svědka a po jeho opětovném nedostavení se řízení zastavil.

7. Podle § 55 odst. 1 správního řádu každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet.
8. Podle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu správní orgán může rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč tomu, kdo v řízení závažně ztěžuje jeho postup tím, že se bez náležité omluvy nedostaví na předvolání ke správnímu orgánu.
9. Z uvedeného vyplývá, že ačkoliv žalobce nemusel zasláním fotografií Policii České republiky zamýšlet přímo podání oznámení pro spáchání přestupku či správního deliktu, byl bezesporu osobou, která mohla poskytnout důležité svědectví ve věci možného spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Žalobce mohl objasnit, kdy fotografie pořídil, zda je pořídil on či někdo jiný, co jako svědek viděl (mohl například vidět osobu přestupce, což by mohlo mít vliv na možnost vedení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla) apod. Označení žalobce jako „oznamovatele“ sice nemuselo být přesné, neboť žalobce možná neměl v úmyslu oznámit spáchání přestupků a správních deliktů, tato skutečnost však sama o sobě nemá pro nyní posuzovanou věc zásadní význam. Podstatné je, že žalobce byl oprávněně správním orgánem považován za důležitého svědka, neboť zcela jistě disponoval informacemi, které byly pro posouzení věci relevantní (je lhostejné, zda by se jednalo o informace v neprospěch či ve prospěch pachatele, proto je také irelevantní, že podle žalobce ke správnímu deliktu nedošlo – okolnosti, které by takový závěr mohly potvrdit, měl sdělit správnímu orgánu v rámci svědecké výpovědi). Předvolání žalobce jako svědka proto nebylo z tohoto pohledu nezákonné ani účelové.
10. Předmětné správní řízení se týkalo správních deliktů provozovatele vozidla, které měly být spáchány ve dnech 3. 6. 2016, 8. 6. 2016, 9. 6. 2016, 10. 6. 2016 a 14. 6. 2016. Řízení o nich bylo zahájeno 12. 6. 2017, tedy v zákonné lhůtě (viz § 125e odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ani z tohoto pohledu tedy nelze vnímat předvolání žalobce jako nezákonné či účelové.
11. Po uložení pořádkové pokuty byl žalobce opětovně předvolán k výsledku, což nasvědčuje tomu, že cílem pořádkové pokuty nebyla represe žalobce, nýbrž snaha zajistit splnění svědecké povinnosti za účelem dostatečného zjištění skutkového stavu. Jestliže se žalobce opětovně nedostavil, nepovažuje soud za chybné, že již následně přistoupil k zastavení řízení z důvodu neprokázání skutku. Svědecká výpověď žalobce mohla být důkazem, který by vedl k prokázání skutku, a nemožnost jejího provedení mohla vést k nedostatku důkazů a následnému zastavení řízení s ohledem na zásadu *in dubio pro reo*. Soud i na tomto místě zdůrazňuje, že je zcela nepodstatné, že podle subjektivního názoru žalobce by jeho výpověď nemohla vést k prokázání skutku (neboť žalobce má za to, že předmětný skutek nepředstavuje přestupek či správní delikt), neboť podstatné by bylo sdělení objektivních skutečností vnímaných ze strany žalobce, jejichž hodnocení by již bylo na

správním orgánu. Postup správního orgánu prvního stupně po uložení pořádkové pokuty žalobci tedy nijak nenasvědčuje tomu, že by uložení pořádkové pokuty bylo jednáním nezákonným či účelovým, resp. že by z namítaných důvodů bylo rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty nicotné.

12. Odvolává-li se žalobce na sdělení správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 9. 2017, sp. zn. 42653/2017/MUUB, jímž mu bylo odpovězeno na jeho žádost o poskytnutí informace, pak žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že toto sdělení bylo žalobci doručeno až dne 25. 9. 2017 (což považuje zdejší soud za skutečnost, která je žalovanému známa z jeho úřední činnosti). Jelikož tuto skutečnost žalobce nezpochybňuje, jde o skutečnost nespornou a soudu nezbyvá než přisvědčit žalovanému, že na základě sdělení zaslaného žalobci až poté, co byl předvolán k výsledku a co měl výsledek proběhnout, nemohl žalobce nabýt dojmu, že se nemusí dostavit k výsledku. K obsahu daného sdělení se soud vyjádřit nemůže, neboť tak neučinil ani žalovaný ve správním řízení. Proto soud pouze na okraj poznamenává k tvrzením žalovaného obsaženým v jeho vyjádření, že bylo-li žalobci skutečně sděleno, že nefiguruje v žádném řízení jako účastník řízení, rozhodně z toho nevyplývá, že by nefiguroval v žádném řízení jako svědek, neboť svědek není účastníkem řízení. V každém případě však platí, že pokud osoba obdrží předvolání k výsledku, musí se na předvolání dostavit, nebo svou nepřítomnost ze zákonných důvodů omluvit. Omluvu či případné dotazy musí směřovat přímo k dané věci a nikoliv učinit pouze dotaz podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím a z odpovědi správního orgánu dovozovat určité důsledky pro svou svědeckou povinnost. Podáním žádosti o informace (bez ohledu na obsah odpovědi) se žalobce nemohl zbavit své povinnosti dostavit se k výsledku, a tudíž ani odpovědnosti za nedostavení se k výsledku. Ani výpověď zaměstnankyně správního orgánu prvního stupně, která měla žalobci údajně k jeho žádosti o informace sdělit, že v žádné věci nefiguruje jako svědek (což je dle vyjádření žalovaného v rozporu s obsahem následného písemného sdělení), by proto nemohla mít vliv na posouzení, zda je rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty zákonné.
13. Na zákonnost napadeného rozhodnutí by bezpochyby mohla mít vliv procesní vada spočívající v podjatosti úřední osoby, která vydala prvostupňové rozhodnutí.
14. Podle odstavce prvního § 14 správního řádu platí, že každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle odstavce druhého úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku. Podle odstavce třetího věty první účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví.
15. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že žalobci nepříslušelo podání námítky podjatosti již v samotném řízení o správním deliktu, neboť v něm nebyl v postavení účastníka řízení. Stejně tak soud dává za pravdu žalovanému v tom, že v řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí se již žalovaný námítkou podjatosti musel zabývat jakožto relevantní odvolací námítkou.

16. Soud se pokusil extrahovat ze spletitých žalobních tvrzení skutečnosti, které by mohly alespoň v teoretické rovině vést k závěru o podjatosti příslušné úřední osoby, tj. JUDr. K. Na tomto místě je však nutno zdůraznit, že většina skutečností, na které žalobce v této souvislosti poukazuje, pramení spíše z jednání samotného žalobce, který na základě toho *de facto* dovozuje, že vůči němu JUDr. K. musí být podjatý. Tvrzenou pomstychtivost, útisk, vydírání a mučení zdejší soud považuje spíše za žalobcovu projekci, tj. jeho představu, jak by konal či přemýšlel v případě, že by musel čelit svému jednání. Pouze vnitřní přesvědčení žalobce, že se mu všechny osoby, včetně JUDr. K., nutně musí mstít za jeho trestní oznámení, různá podání či jiné aktivity, není postačující pro učinění závěru o jejich podjatosti. Tvrzení o spiknutí skupiny osob, které vykazuje známky trestné činnosti, nenachází oporu v žádném rozhodnutí soudu, kterým by bylo spáchání trestné činnosti konstatováno. Pouze soud přitom může v případě trestné činnosti rozhodnout o vině pachatele. Žalobcem popisované skutečnosti a jím vyvozované příčinné souvislosti mezi nimi či různé dedukce jsou tak z velké části v rovině konspirativních teorií.
17. Za významnou skutečnost, která je pro posouzení podjatosti JUDr. K. zcela jistě relevantní, lze označit to, že JUDr. K. na žalobce podal trestní oznámení z důvodu podezření ze spáchání trestného činu pomluvy vůči své osobě. Soud dává v obecné rovině za pravdu žalovanému, že tato skutečnost automaticky neznamená celoživotní vyloučení JUDr. K. z posuzování věcí, v nichž je účastníkem žalobce. V určité době po podání takového trestního oznámení lze jistě důvodně pochybovat o podjatosti takové úřední osoby. S odstupem času se však situace může změnit. Jak uvádí žalovaný, úřední osoba musí být při své úřední činnosti oproti běžnému osobnímu životu více odolná vůči verbálním útokům a jiným jednáním, která by v běžném společenském styku byla vnímána jako nepřijemná, urážlivá, útočná apod.
18. Na druhou stranu se podle názoru zdejšího soudu nelze při posuzování významu podaného trestního oznámení spokojit pouze se zjištěním, že od jeho podání uplynuly tři roky. Uplynutí této doby je sice relevantní, nikoliv však postačující skutečností. Jak uvedl Nejvyšší správní soud k podobné situaci v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, 2 Afs 203/2016-49 (www.nssoud.cz), „[t]restní oznámení je skutečností, která se může a nemusí odrazit v poměru úřední osoby k daňovému subjektu. Správce daně (a tedy i jeho pracovníci) je povinen oznamovat podezření z trestného činu orgánům činným v trestním řízení (§ 8 trestního řádu), což jistě nemůže být důvodem podjatosti. Pracovník správce daně také může být objektem trestního oznámení podaného daňovým subjektem; v zásadě by takový postup daňového subjektu měl unést, aniž by to mělo vliv na jeho postup v řízení a rozhodování; ostatně automatismus vyloučení pracovníka z daňového řízení v důsledku podaného trestního oznámení by mohl být daňovými subjekty zneužitelný. Pro posouzení významu trestního oznámení je však nezbytné znát, kdo je podal, jaké a čí trestné činnosti se mělo týkat a jaký byl výsledek šetření.“
19. Z obsahu správního spisu v nyní projednávané věci přitom není patrné, jaký byl přesný obsah podaného trestního oznámení, jaké byly okolnosti jeho podání, v čem přesně spočívalo oznámené jednání žalobce, ani jaký byl výsledek následného šetření. Kromě toho nemohl žalovaný v daném případě objektivně posoudit vztah JUDr. K. k žalobci, aniž by se JUDr. K. k podané námitce podjatosti a v ní uváděným skutečnostem (zejména těm, které naznačují vztah žalobce a JUDr. K., včetně podaného trestního oznámení) jakkoliv vyjádřil. Podle názoru soudu je proto závěr žalovaného o nepodjatosti JUDr. K. předčasný a nemá oporu ve správním spise [viz § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Jelikož

skutkový stav vyžaduje k této otázce zásadní doplnění, shledal soud žalobu v této části důvodnou.

20. Naznačuje-li žalobce také podjatost Mgr. T., který byl oprávněnou úřední osobou, která vydala napadené rozhodnutí, pak je nutno konstatovat, že žalobce vyjma standardní rozhodovací činnosti úřední osoby nepoukazuje na žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možné alespoň v teoretické rovině dovozovat podjatost. Je nutno zdůraznit, že úřední osoba nemůže být shledána podjatou pouze z důvodu, že v dané věci či souvisejících věcech rozhodla v neprospěch účastníka řízení (viz § 14 odst. 2 správního řádu).
21. Pokud jde o vyjádření žalobce na adresu dalších osob, ta se míjí s předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci.

IV. Shrnutí a náklady řízení

22. Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
23. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. července 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu